

Flertallet foreslaas, at der, saafremt Foreninger af Kreatureiere eller Kvægavl- og Meieriforeninger erstatte Eierne af tuberkuløse Dyr $\frac{2}{3}$ af disse Dyrs før Nedslagningen tagerede Salgsværdi, af Statskassen skal godtgjøres Halvdelen af bemeldte Erstatning, kan Mindretallet ikke slutte sig til dette Forslag. Det maa nemlig berygtes, at Statskassen vil kunne blive i uforholdsmæssig høi Grad bebyrdet, hvis en saadan Erstatning skal udredes af samme, og der bør formentlig i ethvert Tilfælde ikke gribes til denne Udvei, saalænge det ikke er konstateret, at der ikke er Udfigt til paa anden Maade at udrydde eller i høi Grad at hæmme Sygdommen. Nødvendigheden af en saadan for Statskassen byrdefuld Foranstaltning foreligger efter Mindretallets Anskuelse for Dieblittet ikke.

Der er nemlig ingen Tvivl om, at det nu i hele Landet er gaaet op for Landbrugerne, at det er aldeles nødvendigt at træffe Foranstaltninger til Bekæmpelse af Tuberkulose, og at de derfor baade ved Indkjøb af Kvæg til Fornælse af deres Besætning og ved Behandlingen af Kvæget ville vise stor Forsigtighed, samt at de snarest muligt ville stille sig af med de Dyr, der lide af Tuberkulose. At Tuberkulosens Farlighed er gaaet op for de danske Landbrugere, fremgaar deraf, at der efter Sigende i mange Love for Andelsmeierier er optaget en Bestemmelse om, at Interessenterne skulle afstafte de tuberkuløse Dyr. Det kan sikkert ogsaa forventes, at Landbosforeningerne, der have et aabent Øie for Alt, hvad der gavner Landbruget, og i de senere Aar have udfoldet en meget betydelig og gavnlig Virksomhed, ville gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, for at anvise Landbrugerne de rette Midler og den mest praktiske Vej til Bekæmpelse af Tuberkulose.

Mindretallet henleder endvidere Opmærksomheden paa, at det foreliggende Lovforslag indeholder ikke saa faa Bestemmelser, der utvivlsomt ville bidrage til at hæmme Tuberkulosen. Denne Sygdom er efter § 10

henført til de mildere Sygdomme, der skulle anmeldes for Autoriteterne, og det er blandt Andet bestemt, at de Dyr, der ere angrebne af Tuberkulose, ikke maa føres paa Markeder, til Dyrskuer, paa fremmede Græsgange og i fremmede Stalde, endvidere at de Dyr, der i kjendelig Grad lide af Tuberkeltering, ikkun maa afhændes til Slagtning, at Mælken af Køer, der lide af Tuberkulose, ikke maa sælges, anvendes til Smør og Ostefabrikation og kun maa bruges til Mennefs- og Kreatursføde i fogt Tilstand, at Politimesteren kan give Forfrister med Hensyn til Afsondrings- og Desinfektionsforanstaltninger. Endelig er der i § 10 c. stillet i Udfigt, at der under visse nærmere fastsatte Betingelser af Statskassen vil være at udrede de til Dyrslægeundersøgelse medgaaende Udgifter.

Disse i Lovudkastet optagne Foranstaltninger ville i Forbindelse med, hvad der kan forventes at ville blive foretaget af Landbrugerne, uden Tvivl i meget høi Grad bidrage til Sygdommens Bekæmpelse, men Mindretallet er dog af den Anskuelse, at de Betingelser, der er opstillede i § 10 c. for, at Udgifterne til Dyrslægeundersøgelse kunne blive betalte af Statskassen, ere for strænge, og at det vilde føre til et bedre og mere praktisk Resultat, naar ved Lovens Indenrigsministeren kunde blive bemyndiget til for hele Landet eller for større eller mindre Distrikter at paahyde en Undersøgelse ved en examineret Dyrslæge af alt Hornkvæg, for at det kan blive konstateret, om det er angrebet af Tuberkulose, samt at de til en saadan Undersøgelse medgaaende Udgifter udredes af Statskassen. Der er derfor under Nr. 20 stillet et hertil sigtende Vædringsforslag.